

Bambi op glad ijs

Fokkelien Monderman is ok-verpleegkundige bij ziekenhuis Nij Smellinghe

Ergens in dat grote betonnen gebouw gebeurt het; geen heroïsche gevoelens, geen spotlight, geen glitter & glamour

Terwijl ik naar mijn afdeling loop, kom ik ze tegen. Ze zijn jong, onverschrokken en vol goede moed om de mensheid te redden. Maar ook een tikje zenuwachtig. Ze proberen stoer te glimlachen, maar de ogen verraden alles. Wel van alles willen doen, maar nog niet weten hoe. Ambitieuze, haren in een staart of netjes kortgeknipt, het uniform nog keurig wit. Notitieboekje en pennen op zak. En in het midden van dat groepje staat de dame van de afdeling *Mens en Organisatie*, wijzend van de ene naar de andere afdeling.

Straks worden ze voorgesteld aan hun stageplek. Een plek die nooit stilstaat en waar altijd iets is. Waar de afdeling voelt als een disfunctionele familie. Iemand met te weinig slaap, iemand die alles regelt, iemand die je overal bovenuit hoort, iemand die stilletjes doorwerkt. Waar altijd koffie klaarstaat, maar die vaak te laat opgedronken wordt. Zorgzwaarte, formatieperikelen en lege voorraadkasten, het komt allemaal voorbij.

Als een Bami op glad ijs kom je ze dus tegen, de stagiair en de coassistent. Sommigen met pure paniek en het zweet op hun rug omdat ze bang zijn iets te vergeten. Anderen hebben net voor het eerst een échte patiënt geïnjecteerd en proberen bij te komen van die belevenis, wat gezien het stressniveau hun leven met vijf jaar heeft verkort.

Onder het net iets te felle tl-licht in de gang worstelen ze door. Vegen een traan weg als ze denken dat niemand het ziet. Krijgen ergens een bemoedigend gesprek van de begeleiding dat fouten maken mag en dat zenuwen erbij horen. Hun deo ruik je halverwege de dag niet meer, de handalcohol wel.

Na een paar weken komt er licht in de duisternis. Hadden ze bijna gedemotiveerd de opleiding verlaten, maar leerden ze de collega's kennen. Diezelfde waar je zo mee kan lachen. Diezelfde die zonder woorden een hand op je schouder legt. Diezelfde die een nieuw kopje koffie naar je toeschuift als je wéér naar een bel bent geweest. Diezelfde waarmee je zo heerlijk mee kan pruttelen op het management. Diezelfde waarmee je alle andere collega's uitlacht. Diezelfde waarmee je nog veel harder om jezelf lacht.

Ergens in dat grote betonnen gebouw gebeurt het. Geen heroïsche gevoelens, geen spotlight, geen glitter & glamour. Ergens leren ze ermee omgaan. Schakelend tussen verdriet, blijheid en opluchting beginnen ze te begrijpen hoe dit allemaal te dragen. Tussen alle reflectieverslagen leren ze zichzelf kennen. Maar vooral ook dat ze zelf ook mens zijn. Misschien niet van het heroïsche soort, maar het stille praktische noordelijke soort. Dat je je best doet om te troosten, luisteren, mee te lachen en te verzorgen. Dat het wat met je doet. De tranen en ook de lachbuien. Dat je collega's hebt die ertoe doen.

Dat je er weer een verhaal bij hebt. Dat je een stukje mocht meelopen in het verhaal van een ander.